ΝΛ03| ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ – ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΜΑΔΙΚΗ – ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

2021 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2021/νλ03-συγκεντρωση-προσευχη-ομαδικη-θει/

Η Αγάπη του Θεού και Πατρός εκδηλώνεται με την ένταξη σε Νόμο του εσωτερικού Λόγου του Ανθρώπου. Η Νομοτέλεια που διέπει τα πάντα, η Παγκόσμια Αρμονία, οι υψηλής συχνότητας διακυμάνσεις, λειτουργούν σαν καθοριστικοί παράγοντες εξέλιξης. Σ’ αυτούς τους Νόμους της Εξέλιξης, η Αγάπη του Θεού εντάσσει τα άτομα.

Οι διαμορφωμένες οντότητες, μετά τα Χαρίσματα της εν σπέρματι Δυνάμεως του Θείου Λόγου, αλλά και της Ελεύθερης Βούλησης, έγιναν υπεύθυνοι για τις πράξεις τους. Αργότερα, με την επιλογή της πλασματικά δευτέρας οδού, της άλλης και όχι της οδού της Αλήθειας, έγιναν υπαίτιοι της Πτώσης τους. Η Πτώση αυτή, αυτόματα, τους διαχώριζε από τη Θεία Νομοτέλεια. Δηλαδή, έπαψαν να υπάγονται στους Νόμους Τελείωσης των Θείων Οντοτήτων.

Η εξέλιξή τους ήταν πια καθαρά γήινη. Από εξέλιξη σε ύψος κατέληξε σε εξέλιξη σε πλάτος. Η ευρύτητα του Νου τους κατέληξε σε συσσώρευση διανοιακών γνώσεων και η τάση τους για την αιωνιότητα σε απλή διαιώνιση του είδους. Οι αξίες που διέπουν τα όντα εξέλιπαν. Οι στόχοι που το Πνεύμα οριοθετεί ξεχάστηκαν και η Θεία Αλήθεια χάθηκε σκεπασμένη από το πλήθος των εικονικών αληθειών. Η Αρμονία διαταράχθηκε και οι παλμοί αποσυγχρονίσθηκαν. Ο άνθρωπος εξέπεσε από τα επίπεδα της Θείας Αρμονίας και παγιδεύθηκε μέσα στο χώρο και το χρόνο, που αυτός εδημιούργησε. Η μοίρα του, λοιπόν: να παραδέρνει στην ασημαντότητα των γνώσεων και των σκοπών.

Όμως η Θεία Χάρη ελειτούργησε, και η «Αγάπη του Θεού και Πατρός» έστειλε Χάρη: Τον Υιόν Του, για να αντιστρέψει τη φορά της πορείας του ανθρώπου. Με τη Θυσία Του, ο άνθρωπος αποδεσμεύτηκε από τους Νόμους, που λειτουργούσαν εναντίον του εξαιτίας λανθασμένων του επιλογών, και του δόθηκε η δυνατότητα να ενταχθεί ξανά στη Θεία Νομοτέλεια, στους Νόμους της Τελείωσης των Όντων, με απώτερο και τελικό σκοπό του να επιτύχει την επανένταξή του στη Θεία Αρμονία.

Όμως αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να ανεβάσει το ύψος των δικών του δονήσεων. Ο τρόπος επίτευξης της εις ύψος εξέλιξης είναι η στροφή του προς την Υπερβατική Αλήθεια, που υπάρχει μέσα του. Η στροφή της προσοχής του από τα έξω προς τα έσω γίνεται με την αποκοπή του νου από καθετί το εξωτερικό. Όλα ξεκινούν από τη σκέψη. Όταν αυτή αποσυρθεί από τις επιφανειακές αλληλουχίες σχέσεων και στραφεί στην εσωτερική δομή των Αξιών, όταν το σημείο της αναφοράς της πάψει να είναι η προσπάθεια της εις πλάτος εξέλιξης, όταν η επιθυμία της εξέλιξης εις ύψος τον καίει, τότε... Τότε ο δρόμος της Επιστροφής έχει αρχίσει.

Σποραδικές στην αρχή, οι ατομικές αυτές προσπάθειες θα δημιουργήσουν ένα υπόβαθρο δεκτικότητας Αξιών και Υψηλών συλλογισμών. Αργότερα οι κατά καιρούς μεμονωμένες προσπάθειες θα δεθούν εσωτερικά με πλέγμα δομικά λειτουργικό. Η Αλήθεια θα έχει αποκτήσει διακλαδώσεις σε χώρο και σε χρόνο. Και τότε η Αλήθεια θα φανεί. Η μία έκφραση Αλήθειας θα τεκμηριώσει την άλλη. Η μία έκφραση της Γνώσης θα επιβεβαιώσει την άλλη. Και το Ρεύμα της Αλήθειας θ' αρχίσει να ρέει από Πνεύμα σε Πνεύμα. Από Ύπαρξη σε Ύπαρξη.

Θα φανεί η δομή των πραγμάτων. Θα λάμψει η αλληλουχία των κρυφών νοημάτων. Και θα φανούν οι πρώτες Ακτίνες Φωτός. Αφυπνισμένα από τις Ακτίνες Πνεύματα θα αποκαλύψουν νέες φωτεινές πλευρές, πυκνώνοντας το πλέγμα της Αλήθειας και καθιστώντας το, έτσι, πιο έντονα ορατό, ακόμα και από Πνεύματα λιγότερο φωτισμένα. Ακόμα και μέσα στην έντονα διανοιακή τους υπόσταση, τα Πνεύματα αυτά δεν θα μπορέσουν να παραβλέψουν τη σχεδόν οφθαλμοφανή πια Αλήθεια και θα πάρουν ενεργό μέρος στο πλάι των φανατικών υποστηρικτών της.

Το πλέγμα ισχυροποιείται και η αφύπνιση Πνευμάτων συνεχίζεται. Οι κρίκοι παίρνουν τη σωστή τους θέση στην αλυσίδα της εξέλιξης των Όντων. Και το ανέβασμα του επιπέδου πλησιάζει στην επίτευξη Αρμονίας, ενός σχετικού ύψους. Αυτό το ύψος, των εις Αρμονίαν ευρισκομένων όντων, θα εκλεπτύνεται και θ' ανεβαίνει συνεχώς, ώσπου στην οριακή του θέση θα φτάσει να ταυτισθεί με τη Θεία Αρμονία των Τετελειωμένων Όντων.

Σ' αυτό το στάδιο, οι περιπτώσεις δυσαρμονίας είναι πια μεμονωμένες και αυτή τους η δυσαρμονία τούς φέρνει πια, αυτόματα, έξω από το σύνολο, και το επίπεδο που το ορίζει. Οι Νόμοι Τελείωσης έχουν πια εντονοποιηθεί. Οι πιθανότητες υποβάθμισης λιγόστεψαν. Το σύνολο, μετά την ανοδική του εξέλιξη, ορίζει αυτό το επίπεδο που βρίσκεται. Οι μεμονωμένες

περιπτώσεις, αυτόματα, διαχωρίζονται και η κάθαρση συνεχίζεται παράλληλα με την εις ύψος συνολική εξέλιξη. Οι επανακτημένες πια Θείες Δυνάμεις ομαδοποιούνται και ενεργούν σαν Μία.

Οι ενωμένες Θείες Δυνάμεις αποκτούν τεράστιες δυνατότητες. Ομαδοποιημένη, δηλαδή, δύναμη δέκα ατόμων δεν έχει την ένταση του αθροίσματος των δέκα μεμονωμένων δυνάμεων, αλλά έχει μια ένταση πολλαπλάσια αυτής. Ο συντελεστής δε αυξήσεως αυτής είναι εξάρτηση του ύψους του επιπέδου, που το σύνολο έχει επιτύχει. Δέκα, δηλαδή, συντονισμένα άτομα, τα οποία ευρίσκονται σε ένα επίπεδο Α, έχουν ασφαλώς πολύ μικρότερα αποτελέσματα από πέντε συντονισμένα άτομα, τα οποία υπάρχουν σε ένα υψηλότερο επίπεδο Β. Όμως, σε όσο χαμηλό επίπεδο κι αν ευρίσκονται οι συντονισμένες δυνάμεις, είναι λειτουργικές.

Όσο πιο πολλά άτομα συντονισθούν, τόσο πιο έντονα αποτελέσματα φέρνουν. Τώρα για να βοηθήσουν αυτές οι ενέργειες στην εις ύψος εξέλιξη, πρέπει: α) Σαν πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση, να καθαρίσουν το Πνεύμα τους και από τα πιο ελάχιστα υπολείμματα αρνητικής σκέψης. β) Να ηρεμήσουν, κατεβάζοντας τις διακυμάνσεις τους στο ελάχιστο. (Στις οριακές θέσεις του αυτό φτάνει στο να μειώσει στο ελάχιστο το ρυθμό της αναπνοής, μεγαλώνοντας τις διακοπές της.) Και γ) να προσπαθήσουν να κατευθύνουν τη σκέψη τους, αποσύροντάς την από το εξωτερικό περιβάλλον, σε μια Ιδέα όσο γίνεται πιο Υψηλή.

Φωτεινό παράδειγμα συγκεντρώσεως μίας ομάδας Ανθρώπων, που πληρούν τις προϋποθέσεις α) και β), σε μια Ιδέα όσο γίνεται πιο Υψηλή, είναι η Ομαδική Προσευχή. Η προσευχή, αποσπώντας την προσοχή από τον γύρω χώρο, την κατευθύνει εσωτερικά και υψηλά, βρίσκοντας το σημείο επικοινωνίας του Πυρήνα του Ανθρώπου με το Θείο. Αυτό και μόνο τού δημιουργεί ανέβασμα. Πολύ δε περισσότερο, όταν τα Πνεύματα που συμμετέχουν είναι αγαθά και σε υψηλό σημείο εξέλιξης: τότε η συμφωνία επιτυγχάνεται σε πολύ πιο υψηλά επίπεδα και οι ψυχές τους εναρμονίζονται σε πολύ πιο υψηλές δονήσεις.

Αυτό λειτουργεί διττά: 1) Με αποτελέσματα στην εξέλιξη των προσευχόμενων Πνευμάτων. Και 2) με την επιτυχία του σκοπού της δεήσεως. Δηλαδή, και τα μεμονωμένα άτομα ωφελούνται, γιατί πλησιάζοντας το Φως εξελίσσονται εις ύψος, και η συγκέντρωση όλων σε προσευχή για έναν συγκεκριμένο αγαθό σκοπό – και μόνο μ’ αυτή την προϋπόθεση ασχολούμεθα – διοχετεύει τις ανεβασμένες πια ομαδοποιημένες και δυναμωμένες Θείες Δυνάμεις σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, στην επιτυχία ενός αγαθού σκοπού.

Ακόμη και στη χειρότερη περίπτωση, που το δυναμικό των ατόμων δεν είναι αρκετό για να επιτύχει ουσιαστικά αποτελέσματα, και μόνη η προσπάθεια συγκεντρώσεως σε κάτι αγαθό αρκεί για το Πνευματικό ανέβασμα αυτών που συμμετέχουν στην προσευχή. Σ’ αυτόν το Νόμο, λοιπόν, της Εξέλιξης, χαριστικά, η Θεία Χάρις επέτρεψε να ενταχθεί και πάλι ο άνθρωπος. Η Θεία Νομοτέλεια λειτουργεί υπέρ αυτού, όταν ο άνθρωπος εντάσσεται στους Νόμους της Εξέλιξης.

Η επίγνωση της Χάριτος αυτής φέρνει αυτόματα, από τα βάθη της ψυχής, εκφράσεις Ευχαριστίας στον Θεό, για τη Χαριστική Ευκαιρία που δόθηκε στον Άνθρωπο, παρ’ όλες του τις αντίθετες προς το Θείο Ενέργειες, να επωφεληθεί της λειτουργίας των Θείων Νόμων.

Αυτές, λοιπόν, οι εκφράσεις Ευχαριστίας δεν είναι πια απλή συγκέντρωση σ’ έναν αγαθό σκοπό, αλλά αναφορά στον ίδιο τον Θεό. Και αν τα αποτελέσματα της «συγκέντρωσης σε έναν αγαθό σκοπό», όπως πιο πάνω αναφέρθηκε, έχουν τόσο θετικά αποτελέσματα για την αύξηση της Θείας Σπίθας του Ανθρώπου, τότε διανοηθείτε τι αποτελέσματα θα έχει η αναφορά και η Ευχαριστία απευθείας στον Θεό.

Οι δονήσεις ανεβαίνουν κάθετα και η εξέλιξη σε ύψος εντονοποιείται. Όχι πως έχει όμως καμιά αξία να χρησιμοποιεί κανείς την προσευχή και την Ευχαριστία στον Θεό σαν μέσον για να επιτύχει την άνοδο. Αυτή και μόνο η πραγματική και πηγαία αναγνώριση των Θείων Προσφορών είναι εκείνη, που αγκαλιάζοντας το Πνεύμα το ανεβάζει ως τα όρια του Θείου.

Αλίμονο αν η Θεία Ευχαριστία υπέκειτο στο νόμο του «δίνω για να δώσεις». Μόνο πηγαίες, καθαρές και βαθιά συνειδητοποιημένες εκφράσεις σε σκέψη, σε λόγο και σε έργα, εντάσσουν τον άνθρωπο στον Θείο Νόμο της Χάριτος. Οι κούφιες εκφράσεις και οι υστερόβουλες σκέψεις, μόνο αντίθετα αποτελέσματα φέρνουν.

Η Ειλικρίνεια πρώτα του ίδιου του ανθρώπου απέναντι στον Εαυτό του και στις σκέψεις του είναι αυτή, που θα τον φέρει πρώτα κοντά στη δικιά του Αιώνια Σπίθα, και αυτή θα τον οδηγήσει στην Πηγή της Εκπόρευσής της: το Θείο.